

РЕШЕНИЕ

№ 3510

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разглежда докладваното от ВА Гражданско дело № 20211110172445 по описа за 2021 година

РЕШЕНИЕ

18.04.2022 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди и двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разглежда докладваното от съдия ВА гр. дело № 72445/2021 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от ЗАД „АР“ АД срещу А „ПИ“, като се твърди, че на 07.01.2017 г. в гр. София, около 06:00 ч., при движение по Северна скоростна тангента по посока кв. Илиянци, на пътния възел с кв. Требич, товарен автомобил „Мерцедес Атего“,

рег. № СВ ..... АХ, попаднал в необезопасен и несигнализиран участък по пътя – дупка с размери 8,00 метра и дълбочина 01,00 метър, пълна със сняг и вода, като в следствие на това по автомобила били нанесени вреди. Поддържа, че към момента на ПТП-то за автомобила била налице валидно сключена застраховка „Каско“, обективирана в застрахователна полица № 0000575405/12.10.2016 г. с период на застрахователно покритие 19.11.2016 г. до 18.11.2017 г. Навежда доводи, че за ПТП-то бил съставен протокол от органите на МВР. Излага съображения, че във връзка с ПТП-то била образувана застрахователна преписка (именувана „щета“) № 10117030100125, като било изплатено застрахователно обезщетение в размер на 6130,79 лева, а освен това били сторени ликвидационни разходи в размер на 10,00 лева. Твърди, че с плащането на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на увредения срещу делинквента. Поддържа, че с оглед нормативната уредба ответника носел отговорност за участъка, където бил настъпил инцидента. Навежда доводи, че е поканил ответника да заплати дължимото регресно вземане, но сумата не била изплатена, поради което се дължала и мораторна лихва в размер на 1868,34 лева за периода 16.12.2018 г. до 16.12.2021 г. Исква ответника да бъде осъден да заплати претендираната сума, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на искова молба, с който претенциите се оспорват по основание и размер. Твърди, че в представения протокол за ПТП липсва ясно и точно удостоверяване на мястото и обстоятелствата свързани с настъпването на ПТП-то. Поддържа, че протокола бил изготвен в 15:30 ч., а ПТП-то било станало в 06:00 ч., поради което мястото не било посетено от служители на МВР, а освен това не били изготвени снимки, като прави извод, че протокола не се ползвал с обвързваща доказателствена сила. Навежда доводи за нарушение на правилото на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Излага съображения, че застрахователния договор не отговарял на изискванията на закона, като общите условия към полицата били бланкетни, поради което настъпилият застрахователен риск бил недоказан. Твърди, че в протокола за ПТП-то не била отразена извършена на водача проверка с технически средства за обстоятелства, които водели до изключен застрахователен риск, съобразно общите условия на ищеца. Поддържа, че липсвали доказателства, че вредите не били причинени умишлено от водача, което също съставлявало изключен застрахователен риск. Навежда доводи, че застрахователят не бил спазил процедурите си за установяване на релевантните обстоятелства и изплащане на застрахователно обезщетение. Развива съображения, че не са налице предпоставките на твърдяната регресна претенция, което обосновава подробно. Исква претенцията да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени осъдителни икове с правно основание чл. 410 КЗ, във вр. чл. 45 ЗЗД, във вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В чл. 410 КЗ е уредено едно специално суброгационно право в отклонение от

правилата по чл. 74 ЗЗД, тъй като застрахователят при настъпване на застрахователното събитие не изпълнява чуждо правно задължение, а изплащайки застрахователно обезщетение, изпълнява свое договорно задължение, вследствие на което по силата на чл. 410 КЗ встъпва в правата на увредения срещу причинителя на вредата или срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, обезпечил деликтната отговорност на виновния за настъпването на процесното ПТП водач на МПС. Но когато причинител на вредата е лице, комуто е възложена някаква работа, по силата на чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД отговорност носи и възложителят за вредите, причинени от изпълнителя на възложената работа при или по повод нейното изпълнението. Макар че в правната норма, регламентирана в чл. 410 КЗ, не е предвидена правната възможност заплатилият по имуществено застраховане обезщетение застраховател да встъпи в правата на увредения срещу носещия гаранционна, обезпечителна отговорност възложител на виновното лице за причиняване на вредоносния резултат, в т. 15 от **Постановление № 7/1977 г. на Пленума на ВС** се приема, че суброгацията на застрахователя включва и правната възможност той да предявява искове за реализиране на отговорността по чл. 47 - 49 ЗЗД, когато са налице основания за нея. Макар и тези тълкувателни разяснения да са дадени при действието на чл. 344, ал. 1 (отм.) ЗЗД, те са приложими и при тълкуването на чл. 410 КЗ, тъй като обективизираната от законодателя нормативна воля в тези две разпоредби е една и съща.

Когато правото на собственост върху повредената вещ, от която настъпват вредоносните последици, принадлежи на юридическо лице, то следва да носи уредената в чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45 ЗЗД гаранционно-обезпечителна отговорност за виновното деяние (действие или бездействие) на физическите лица, на които е възложило да поддържат в изправност повредената вещ. Когато при ползване на вещта е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила, отговорността е по чл. 45 ЗЗД, съответно чл. 49 ЗЗД. В този смисъл са задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в т. 3 от **Постановление № 4/1975 г. на Пленума на ВС** и т. 2 от **Постановление № 17/1963 г. на Пленума на ВС**.

Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Правните субекти, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност. Юридическите лица носят обезпечително-гаранционната отговорност по чл. 49 ЗЗД, дори когато не е установено кой конкретно измежду работниците и служителите на юридическото лице е причинил вредоносния резултат, като в този смисъл е и задължителната съдебна практика – **Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС**.

Предпоставките за възникване на регресното право на застрахователя по

имуществено застраховане срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на имуществени вреди (делинквента) изисква кумулативното осъществяване на следните предпоставки: **1)** наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по имуществена застраховка; **2)** за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т.е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; **3)** застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ и **4)** към момента на настъпване на застрахователното събитие (ПТП), делинквента да е имал задължение да поддържа пътя на който е настъпило ПТП-то.

Приложено е Комбинирана застрахователна полица № 000575405/12.10.2016 г. за застраховки „Каско“ и „Злополуки“, сключен между „РБ“ ЕООД от една страна в качеството на застрахован и ЗАД „АР“ АД от друга страна в качеството на застраховател по отношение на автомобил марка „Мерцедес“, модел „Атего“, рег. № СВ ..... АХ, при условията на клауза „П“ – Пълно каско с период на застрахователно покритие от 19.11.2016 г. до 18.11.2017 г.

Застрахователната полица е частен диспозитивен документ, който е подписан от страните, поради което при липсата на доказателства за неговата неавтентичност последният обвързва страните във връзка с обективирани в застрахователната полица изявление и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

Следователно налице е валидно възникнало застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Каско“.

Представен е Протокол за ПТП № 1685054/07.01.2017 г. от който се установява, че на 07.01.2017 г., автомобил марка „Мерцедес“, модел „Атего“, рег. № СВ ..... АХ, около 06:00 ч., се движи по Северна скоростна тангента с посока от бул. „Ботевградско шосе“ към кв. „Илиенци“ и на пъuten възел за кв. „Требич“, попада в несигнализирана и небезопасен дупка на пътното платно с размер – диаметър 8 метра и дълбочина 1 метър, пълна със сняг и вода.

Протоколът за ПТП по своята правна природа представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179 ГПК, ползващ се с обвързваща съда материална доказателствена сила относно обективирания в него обстоятелства за датата, мястото, механизма на увреждането и причинените вреди на автомобилите. В този смисъл е и преобладаващата (незадължителна) практика на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК – напр. **Решение № 24 от 10.03.2011 г. на ВКС по т. д. № 444/2010 г., I т. о., ТК**, в което се приема, че *„Протоколът за Пътно-транспортно произшествие, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК (чл. 143 ГПК (отм.). Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ... В случая не е оспорена автентичността на Акта за ПТП или удостоверителната компетентност на актосъставителя, или реда по който е съставен актът, в който случай свидетелските показания на актосъставителя хипотетично биха*

имали значение. Въпреки че изявлението, че той го е съставил, но не си спомня обстоятелствата, е лишено от доказателствена стойност и в тази хипотеза... Поради обстоятелството, че в откритото производство по чл. 154, ал. 3 предл. 1 ГПК (отм.) материалната доказателствена стойност на Протокола за ПТП не е оборена, тя ще бъде зачетена и съдът ще следва да приеме, че фактите са се осъществили така, както е отразено в протокола.”; **Решение № 73 от 22.06.2012 г. на ВКС по т. д. № 423/2011 г., I т. о., ТК**, в което се приема, че „Първият поставен въпрос е решен в противоречие със задължителна практика на ВКС. С Р № 24/10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. на I т. о. е прието, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК. Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ. Разбира се, може да бъде оспорена автентичността на акта за ПТП или удостоверителната компетентност на актосъставителя или реда по който е съставен акта, в който случай свидетелски показания са допустими.” и **Решение № 85 от 28.05.2009 г. на ВКС по т. д. № 768/2008 г., II т. о., ТК**.

Приложено е платежно нареждане от 15.03.2017 г., с което ищецът е заплатил на „Балкан Стар Ритейл“ ООД сумата от 19872,77 лева – по посочени 3 бр. застрахователни преписки, сред която е процесната застрахователна преписка (именувана „щета“) № 10117030100125.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на св. В.И..

От показанията на св. И. се установява, че е водач на тежкотоварни МПС. През 2017 г. бил шофирал „Мерцедес Атего“. Помни за инцидент, когато се връщал от командировка с тежкотоварното МПС и слизайки от Северна скоростна тангента, тръгвайки към Илиянци, имало залебен участък от спукана ВиК тръба, доколкото знаел. Участъкът бил пуснат в експлоатация, но не бил изцяло асфалтиран, като на мястото имало детелина. Свидетелства, че когато МПС минало през леда, последното пропаднала, като на мястото загубил и регистрационния му номер. Изяснява, че пропадането било в леда, тъй като отделу имало вода около половин или един метър. Сочи, че под леда имало вода, иначе отделу било чакъл, но не било асфалтирано. Установява, че той самия нагазил във водата, която била над коленете, а температурите били минусови. Инцидентът се случил около 05:30 ч. сутринта. След няколко часа бил извикал полиция, за да се изготви протокол, като последният не бил съставен веднага, а бил съставен по-късно. Свидетелства, че КАТ били идвали на място, тъй като били писали протокол. Изяснява, че органите на реда нямало как да влязат в дупката, за да я видят, тъй като отгоре имало много вода и лед. Сочи, че доколкото помни не била идвала мобилна група на застрахователя, като не помни застрахователят да е бил повикан. Свидетелства, че написаното уведомление до застрахователя е подадено от него, като сочи какви са били вредите по автомобила, а регистрационния номер бил намерен и изваден след 1 седмица. Изяснява, че е минал през леда, който бил дебел около 10-15 см. и извъднъж камионът бил пропаднал. В последствие бил разбрал, че отделу имало спукана тръба, като

след като той влезнал лично в дупката всичко отделу било на едри късове и чакъл. Сочил, че нямало други свидетели, а скоростта на движение била около 15 км./ч., а след това 5 км./ч., като доста трудно излязал.

Настоящата съдебна инстанция приема показанията на св. И. за достоверни, тъй като, преценени по правилата на чл. 172 ГПК, са последователни, житейски и правно логични, като не се доказва свидетелят да е заинтересован от изхода на правния спор, предмет на делото. Въпреки наличието на противоречия в някои детайли, това не може да доведе до извод за противоречивост, нелогичност и непоследователност на показанията. Нещо повече, логично е с оглед изминалия период от време свидетелят, да си спомня случая по-общо, допускайки неточности в някои детайли, които избледняват с времето, поради особеностите на човешката памет. Същественото е, че субективните му възприятия по отношение на правнорелевантните факти са формирани непосредствено и не са взаимоизключващи се, включително свидетелят ги потвърждава, под страх от наказателна отговорност. Необходимо е да се изясни, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия е нормално свидетелите да описва някои детайли по различен начин, доколкото същият е и пряк участник в ПТП-то.

Прието и неоспорено е заключението на САТЕ от което се изяснява, че механизма на ПТП-то е следния: на 07.01.2017 г., автомобил марка „Мерцедес“, модел „Атего“, рег. № СВ ..... АХ, около 06:00 ч., се движи по Северна скоростна тангента с посока от бул. „Ботевградско шосе“ към кв. „Илиенци“ и на пъутен възел за кв. „Требич“, попада в несигнализирана и необезопасен дупка на пътното платно с размер – диаметър 8 метра и дълбочина 1 метър, пълна със сняг и вода. Вещото лице е посочило, че в причинно-следствена връзка с ПТП-то по автомобила са били настъпили вреди по предна броня, ляв фар, десен фар, предна маска, кора, казанче за чистачки. Изяснено е, че стойността не обхожда за възстановяване на увредения автомобил на базата на средни пазарни цени към датата на ПТП-то е в размер на 6120,79 лева, а обичайните ликвидационни разходи са в размер на 15,00 лева. В открито съдебно заседание от 24.03.2022 г., вещото лице е посочило, че вредите кореспондират с пропадане в дупка с дълбочина 1 метър, като същите са констатирани и конкретно описани. Посочено е, че уврежданията съответстват на механизма на ПТП-то. Експертът е изяснил принципно въпроса, че всяко едно увреждане може да бъде получено и при друг механизъм, за което по делото нямало данни. Категорично се сочи, че от удар в мантинелата тези увреждания не могат да се получат, а по-скоро евентуално в удар с друго голямо неподвижно препятствие. Вещото лице е посочило, че скоростта не е била висока, тъй като при попадане в дупката силата на удара е въздействала предимно във вертикална посока.

Съдът, като извърши преценка на заключението на САТЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е извършено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсат доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен.

Между страните не се спори, че към момента на настъпването на ПТП-то, мястото където същото е настъпило е било път, които е следвало да се стопанисва и управлява от ответника, като съдът отчита и факта, че в отговора на исковата молба липсва изрично оспорване. Тоест улицата, на която е реализирано произшествието, се намира в извън насленото място и представлява републикански път по смисъла чл. 3 ал. 2 Закона за пътищата и като такъв е изключителна държавна собственост (чл. 8, ал. 2 ЗП). На основание чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗП, именно ответникът е задължен да осъществява дейностите по поддържането му, включително да означа съответния обект или препятствие, с необходимите пътни знаци, с оглед предупреждаване на участниците в движението (арг. чл. 13 ЗДвП), както и да отстрани съответни препятствия във възможно най-кратък срок (арг. чл. 167, ал. 1 ЗДвП). Като не е изпълнил това са си задължение, същият е изпълнил фактическият състав на чл. 49 ЗЗД, във вр. чл. 45 ЗЗД, като с оглед установеното по делото именно поведението му е станало причина за настъпване на процесното ПТП, поради което следва да заплати на застрахователя дължимото регресно вземане за изплатеното застрахователно обезщетение, тъй като с плащането на застрахователното обезщетение последният е встъпил в правата на увредения срещу делинквента. Управлението на републиканските пътища е възложено на А "ПИ", като управлението на пътищата включва и тяхната поддръжка (арг. чл. 21, ал. 3, т. 5 ЗП, чл. 30, ал. 1 ЗП и чл. 19, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗП). По настоящото дело, ответникът не е сочил и не е ангажирал доказателства, че е изпълнил чрез служители му, задължения които са му вменени по закон да поддържа републиканската пътна мрежа, в което се включва и почистване на пътното платно от предмети, които създават опасност за движението. Следователно, при неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че са налице всички материални предпоставки за уважаване на предявения иск, като с оглед принципа на диспозитивното начало, който е основен за българския граждански процес (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК), претенцията следва да бъде уважена в пълния предявен размер.

Неоснователно е възражението на ответника за съпричиняване. От събраните и кредитирани доказателства по делото не може да се направи извод, че водачът на процесния товарен автомобил е допринесъл обективно за настъпването на вредоносния резултат, респ. на вредите, а още по-малко, че е действал небрежно или поведението му е било противоправно, като е нарушил чл. 20 ЗДвП. С оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

По делото не са сочени, респ. не са събрани доказателства, че ответника е заплатил дължимите суми по регресното вземане, поради което с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Не могат да бъдат приети съображенията на ответника във връзка със

застрахователния договор и общите условия към него. В нормата на чл. 21, ал. 1 ЗЗД е уредено относителното действие на облигационните отношения, поради което възражения от чуждо облигационно отношение могат да се черпят само в предвидените от закона случаи, а в процесната хипотеза не е налице подобна възможност.

Съдът не споделя доводите на ответника, че поради липса на снимков материал, фактите по делото са недоказани. В закона няма ограничение на доказателствените средства, които могат да се използват за установяване на противоправно поведение, вреди и причинно-следствена връзка. Освен това в настоящия случай приложим е чл. 6, т. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд, а не чл. 2, ал. 2 от същата. В чл. 6, т. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд в приложимата към датата на настъпване на произшествието редакция след изменението с ДВ, бр. 19 от 2017 г., съгласно която не се посещават от органите на МВР - "Пътна полиция", и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, освен когато повредите са причинени в резултат на пътнотранспортно произшествие с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход. В случая за ПТП-то е съставен надлежен протокол за ПТП, което удовлетворява нормативните изисквания.

По отношение претенцията за заплащане на мораторна лихва, съдът намира следното:

Представена е регресна покана от ищеца до ответника за заплащане на застрахователно обезщетение по процесната застрахователна преписка от 30.03.2017 г.

От неоспорена обратна разписка се изяснява, че регресната покана е връчена на ответника на 10.04.2017 г.

Тъй като по делото липсват надлежни доказателства, че след покана ответника е изпълнил надлежно задължението си, то последният е изпаднал в забава, поради което и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва. В случая при аритметическото изчисляване на претенцията (арг. чл. 162 ГПК) обаче следва да се вземе предвид, императивната норма на чл. 6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (в редакцията действаща от 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г.), в който период не е текла мораторна лихва. Следователно, претенцията следва да бъде уважена за сумата от 1825,21 лева за периода от 18.12.2018 г. до 12.03.2020 г. и от 09.04.2020 г. до 16.12.2021 г., като за разликата до пълния предявен размер от 1868,34 лева и за периода от 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г., искът следва да бъде отхвърлен.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират разносики разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноси, като е доказал, че реално е

сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, съобразно уважената част от исковете, следва да му се присъди сумата от 696,20 лева, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Отвентикът е поискал присъждането на деловодни разноски, като на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, съобразно отхвърлената част от исковете слева да му се присъди сумата от 0,54 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОСЪЖДА А „ПИ“, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. "" **да заплати на** ЗАД „АР“ АД, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. ...., на основание чл. 410 КЗ, във вр. чл. 49 ЗЗД, във вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 6130,79 лева**, представляващи регресно вземане по застрахователна преписка (именувана „щета“) № 10117030100125 за ПТП настъпило на на 07.01.2017 г., като автомобил марка „Мерцедес“, модел „Атего“, рег. № СВ ..... АХ, около 06:00 ч., се движи по Северна скоростна тангента с посока от бул. „Ботевградско шосе“ към кв. „Илиенци“ и на пътен възел за кв. „Требич“, попада в несигнализирана и небезопасен дупка на пътното платно с размер – диаметър 8 метра и дълбочина 1 метър, пълна със сняг и вода, в следствие на което по автомобила били нанесени вреди, **ведно** със законната лихва от 17.12.2021 г. (датата на подаване на исквата молба) до окончателното плащане, както и **сумата от 1825,21 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за периода от 18.12.2018 г. до 12.03.2020 г. и от 09.04.2020 г. до 16.12.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва за **сумата над 1825,21 лева до пълния предявен размер от 1868,34 лева** и за периода 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г.

ОСЪЖДА чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП А „ПИ“, ЕИК: ..... **да заплати на** ЗАД „АР“ АД, ЕИК: ....., **сумата от 696,20 лева**, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП ЗАД „АР“ АД, ЕИК: ..... **да заплати на** А „ПИ“, ЕИК: ....., **сумата от 0,54 лева**, представляващи юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните с въззивна жалба пред Софийският градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____